

[Bodil Thrane]

boligområder, som er finansieret med inconvertible kontantlån, som er stavnsbundne, og vi ved, at der i landbruget ligger ca. 13 mia. kr. lån af samme type, som forhindrer nogen ydelseslettelser, ligesom andelsboligområder fra forskellige dele af landet har gjort opmærksom på deres forhold, og der er måske flere typer og grupper, vi burde se på, inden vi tager stilling til det her.

Derfor vil jeg gerne stille det spørgsmål til boligministeren, om regeringen efterfølgende vil være villig til at finde udveje for de endnu tilbageværende grupper, som endnu ikke har kunnet omprioritere, sådan at de kan få en billigere ydelse, eller mener regeringen, at det alene er den stærkt subsidierede boligsektor, der skal nyde godt af regeringens rundhåndethed? Disse spørgsmål og mange flere vil vi meget gerne her, men også i udvalget have svar på, inden vi overhovedet vil overveje, om vi skal støtte, endsize arbejde positivt med på dette lovforslag.

Pelle Voigt (SF):

Det er rigtigt, som det blev sagt heroppefra, at den almennyttige sektor er stærkt subsidiert. At det er den mest subsidierede del af boligsektoren i Danmark, er derimod fuldstændig forkert, hvilket til enhver tid kan belægges med tal. Jeg tror oven i købet, at nyere tal vil vise, at der er sket en yderligere forvridding i retning af øget støtte til ejerboligen på lejeboligernes bekostning.

Det, der har været det store problem efter vores opfattelse med den måde, den almennyttige sektor har været drevet på, er, at vi i en årrække, også på grund af forholdene på bygemarkedet, aftaler mellem entreprenører og underhåndsaftaler mellem entreprenører på forskellig vis fik et huslejeniveau i meget store dele af det almennyttige byggeri, som var ganske uacceptabelt. Det huslejeniveau betyder nemlig ikke, at de almennyttige boliger blev forbeholdt de velhavende.

Der skete faktisk det, at mennesker med ordentlige, normale indtægter ikke havde råd til at bo almennyttigt, og at en række af de dyreste og vanskeligste byggerier derfor blev forbeholdt mennesker, der skulle have hele deres boligudgift betalt af det offentlige. Det betød altså, at subsidieringen til den almennyttige sektor greb sig selv i halen. Først subsidierede

man for højt, ved et for højt rammebeløb – man byggede til nogle huslejer, mennesker ikke havde råd til at betale – og derefter var man nødt til at betale mennesker deres husleje, for at de havde råd til at bo i dette subsidierede byggeri. Det var en ond cirkel, som var ganske ubehagelig.

På grund af en række forhold på boligmarkedet, på grund af politiske initiativer, på grund af beviser på, at det faktisk kunne lade sig gøre at bygge bedre og til lavere huslejer, er det lykkedes igennem de senere år at sætte rammebeløbet under sådan et pres, at det almennyttige nybyggeri ikke længere er så urimelig dyrt, som det var i det, som nogle måske betragter som de gode, gamle dage.

Men det løser ikke problemerne i de eksisterende byggerier, der er blevet opført til så voldsomme priser, at man her får meget store sociale problemer, fordi man får en koncentration netop af de mennesker, som får betalt hele deres husleje af det offentlige, og fordi mennesker med almindelige indkomster ganske enkelt, hvis de sammenligner med de forhold, der i øvrigt er på boligmarkedet, ikke har råd til at bo i de pågældende bebyggelser og derfor heller ikke har råd til at stille de ressourcer, de har, til rådighed for de pågældende almennyttige afdelinger, det være sig økonomiske ressourcer i form af deres evne til at betale husleje, det være sig på den anden side sociale ressourcer i forhold til arbejde i boligafdelinger osv.

Disse afdelinger er derfor i egentligste forstand truede, og derfor er det et dybt fornuftigt forslag, som regeringen her har fremsat. Vi er nødt til at rydde op i disse forhold, og den måde, regeringen foreslår det gjort på her, forekommer os både fornuftig og prisbevidst. Vi tror nemlig, at det vil kunne betale sig at lave sådan en oprydning. Det er klart, det kommer til at koste penge. Det er klart, det ikke giver overskud, men det er en stor fordel for os at få disse boligområder til at fungere, at få nogle lidt mere ressourcer stærke mennesker ind i boligområderne, sådan at de i højere grad bliver i stand til at løse deres egne problemer, på hvilken måde vi også vil være i stand til at slippe for en række afledte sociale problemer, som opstår – avles – i disse byggerier, hvis der ikke bliver grebet ind.